

I ara què?

written by Ferran Planell | 7 d'octubre de 2019

Que em manin què toca o què no toca fer, més aviat m'acaba tocant allò que no sona. Raonar i concloure el que cal, m'agrada més fer-ho en un àmbit, com en diria..., més personal. Per això, que algú em digui que com a ciutadà no puc decidir com m'agradaria que fos el meu país, m'exaspera.

La senyora Eva Granados ha posat en boca dels socialistes que "No ha de ser la ciutadania qui dirimeixi una qüestió tan important com l'autodeterminació". Escoltar declaracions d'aquest tipus em transporten inevitablement al passat. Quan vaig acabar de fer el soldat em van donar una cartilla, en la qual, entre altres fútilses, hi havien estampat: "Valor: Se le supone". Tot i no deixar de ser una mera suposició, vaig trobar que l'Exèrcit espanyol havia estat molt agosarat fent-la. Un servidor, de valent... què voleu que us digui.

Però bé, a la senyora en qüestió també se li suposa que és demòcrata i socialista i aquí no passa res. Potser és perquè, de fet, les seves paraules estan del tot en línia amb les que emeten les laringes de la resta dels seus companys de partit. Tan sols cal escoltar totes les que ha deixat anar el senyor Pedro Sánchez negant i amenaçant la llibertat i els drets fonamentals del nostre poble. No vull ni pensar com d'esparverats han d'estar aquells que creuen veritablement en els valors del socialisme. A qui deuen votar? Als que sols en malmeten el nom incloent-lo a les seves sigles?

No sóc socialista i per tant m'estalvio el problema. Però, així i tot estic angoixat. Em neguiteja que, com ja ha estat a punt de passar, vots d'honrats ciutadans independentistes puguin servir per donar suport a gent tan impresentable. Ara que ja tenim clar que el 10N passarem novament per les urnes, potser cal que hi reflexionem.

Al carrer és un clam i som moltíssims els qui creiem en la conveniència d'un front unitari de l'independentisme, però difícilment aconseguirem fer realitat aquest somni, i per tant, encara que no ens agradi, acabarem dividint el vot.

Permeteu-me un parell de frases per allò que hem dit de reflexionar. Són de William George Ward i les dues són incontestables. Crec que ens faran pensar. Tant de bo l'encertem amb el vot.

- *El pessimista es queixa del vent, l'optimista espera que canviï, el realista ajusta les veles.*
- *Les oportunitats són com les albaides: Si hom espera massa, se les perd.*

I ara què toca?